

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 noiembrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Patrașanu Radu-Ștefan în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2022, în cauza penală în privința lui

Voilenco Maxim Xxxx, xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 19.07.2021 – 27.12.2021;

2. instanța de apel: 26.01.2022 – 12.05.2022;

3. instanța de recurs: 02.08.2022 – 09.11.2022.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 27 decembrie 2021, Voilenco Maxim a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, și cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, i s-a stabilit pedeapsă sub formă de 4 (patru) ani închisoare cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate legată de circulația legală a drogurilor pe un termen de 4 (patru) ani.

Conform art. 90 Cod penal a fost suspendată condiționat pedeapsa aplicată lui Voilenco Maxim, fixându-i un termen de probațiune de 4 (patru) ani, dacă în termenul de probă, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

În conformitate cu art. 90 alin. (6) lit. a) Cod penal, aplicând condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, instanța de judecată l-a obligat pe Voilenco Maxim să nu-și schimbe domiciliul și/sau reședința fără consimțământul organului competent.

S-a dispus încasarea forțată și gratuită de la Voilenco Maxim în beneficiul statului suma de 1500 (una mie cinci sute) lei.

S-a dispus încasarea în mod solidar de la Voilenco Maxim în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 1680 (una mie șase sute optzeci) lei.

Prin aceeași sentință a fost recunoscut vinovat și inculpatul Vizitiv Pavel Valerii, care nu contestă cu recurs prezenta decizie.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată în sensul enunțat, instanța de fond a constatat că, urmărind scopul punerii în circulație ilegală a drogurilor și obținerii de profit din această activitate, în urma înțelegerii prelabile cu alte persoane la moment neidentificate și în circumstanțe nestabilite de către organul de urmărire penală, pe parcursul anului 2020, aflându-se în mun. Chișinău, inculpatul Vizitiv Pavel a procurat și a păstrat droguri sub formă de marihuană, pe care le înstrăina altor persoane, preponderent din cercul celor de încredere.

În acest scop, la 06 august 2020, aproximativ la ora 14:50, aflându-se în automobilul de model „Volkswagen Passat” cu n/î xxxx, aflat în folosința inculpatului Vizitiv Pavel, parcat în apropierea „Parcului Afgan” de pe str. Miron Costin, 13/7, mun. Chișinău, inculpatul Voilenco Maxim i-a înstrăinat ultimului contra sumei de 1500 lei o sacoșă din polietilenă de culoare galbenă, în interiorul căreia se afla un fragment din hârtie cu anunț publicitar de culori combinate cu inscripția „Kaufland”, ce conținea o masă vegetală de culoare verde-cafenie, care, conform Raportului de expertiză judiciară nr. xxxx din 22 august 2020, reprezintă substanță stupefiantă marihuană cu masa uscată de 13,398 grame și care, tot atunci, între orele 15:17 - 15:37, în cadrul cercetării la fața locului, a fost depistat și ridicat în nemijlocita apropiere a automobilului nominalizat, fiind aruncat de către inculpatul Vizitiv Pavel în momentul intervenției angajaților poliției, care documentau cazul.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Voilenco Maxim a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, după indicii calificativi: *„circulația ilegală a drogurilor cu scop de înstrăinare, adică procurarea și păstrarea ilegală de droguri în scop de înstrăinare, precum și înstrăinarea de droguri, săvârșită de mai multe persoane, în proporții mari”*.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Malai Ina, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Voilenco Maxim să-i fie stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea dreptului de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de producerea, prepararea, experimentarea, extragerea, prelucrarea, transformarea, procurarea, păstrarea, expedierea,

transportarea, distribuirea substanțelor narcotice, psihotrope sau cu analoagele lor pe un termen de 5 ani. În baza art. 90¹ din Codul penal, executarea pedepsei închisorii de suspendat parțial, urmând ca acesta să execute pedeapsa închisorii pe un termen de 2 ani în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea părții rămase a pedepsei cu închisoarea stabilite de 2 ani să fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune de 3 ani, cu liberarea ulterioară de pedeapsă, dacă în termenul de probă: a) se va abține de la comiterea oricărei infracțiuni sau contravenții intenționate, b) nu va frecventa locuri sau persoane în care/care se consumă/consumă droguri, c) nu va consuma droguri și astfel va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. În rest, de menținut sentința contestată.

3.1. În argumentarea solicitării invocate partea acuzării a menționat că, la stabilirea pedepsei aplicate, instanța de judecată a reținut, că inculpatul este la prima abatere de ordin penal, a înțeles consecințele faptelor sale și că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă fără izolarea lui de societate.

Contrar argumentelor și încrederii acordate de către instanța de judecată, se poate de concluzionat că acesta nu a conștientizat consecințele faptelor sale și nici nu a înțeles pericolul real al acțiunilor sale. Astfel, suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite prin sentință nu își va realiza scopul propus al pedepsei penale, și anume corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către inculpat, cât și de alte persoane.

La această concluzie se ajunge, inclusiv având în vedere că, criminalitatea creată de droguri, prin consecințele sale de ordin social, economic, medical, cultural și politic, cauzează prejudicii considerabile nu numai intereselor de stat, dar și celor ale societății, ale multor persoane particulare, atentează la viața și sănătatea cetățenilor, influențează în mod demoralizator asupra conștiinței și comportamentului oamenilor. În prezent, traficul ilicit de droguri este o activitate criminală foarte lucrativă, cu caracter transnațional, care acționează în conformitate cu legile economiei de piață, având drept scop imediat alimentarea centrelor de consum și, ca finalitate, obținerea unor enorme beneficii, ceea ce presupune, în mod justificat, interesul statului de a-și orienta cât mai eficient propria politică în lupta antidrog, pentru apărarea sănătății propriilor cetățeni și salvarea valorilor socio-morale.

Prin urmare, fapta comisă de către inculpat poartă un caracter foarte periculos, iar infracțiunea de care este învinuit este o problemă majoră a societății, care își menține tendințele de influență negativă atât asupra situației infracționale, cât și asupra sănătății publice, în mod special asupra generației tinere, care este tentată a gusta din "fructul interzis", ceea ce și oferă inculpatul spre consum. Mai mult ca atât, în societatea contemporană, la ziua de azi, organele de drept duc o luptă practic unilaterală, cu fenomenul traficului ilicit de droguri și combaterea acestuia.

Din considerentele expuse, acuzarea a considerat că, reeducarea și corijarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea acestuia de mediul normal de viață, aplicându-i măsura de pedeapsă în formă de închisoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2022, a fost admis apelul procurorului, sentința casată parțial, în partea individualizării executării pedepsei penale stabilite lui Voilenco Maxim, pronunțând o nouă hotărâre în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care:

În temeiul prevederilor art. 90¹ Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatului Voilenco Maxim s-a suspendat parțial, după cum urmează:

- perioada de 2 (doi) ani va fi executată în penitenciar de tip semiînchis;
- perioada de 2 (doi) ani se suspendă condiționat pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani.

În rest sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a reținut că, sentința nominalizată se contestă în partea stabilirii pedepsei doar în privința inculpatului Voilenco Maxim, temei pentru a interveni în sentință din oficiu, conform art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, lipsește.

Vinovăția inculpatului Voilenco Maxim a fost stabilită în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, cauza fiind judecată în procedură simplificată, în conformitate cu art. 364¹ Codul de procedură penală.

În situația în care inculpatul Voilenco Maxim și-a recunoscut vinovăția incriminată atât în cadrul urmăririi penale, în instanța de fond, cât și în cadrul examinării cauzei penale în ordine de apel, iar vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii fiind integral confirmată, instanța de apel a conchis că, prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii imputate.

Însă, instanța de apel a apreciat ca fiind eronată soluția instanței de fond privind individualizarea pedepsei în privința inculpatului, din motiv că nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, iar discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei coroborată cu procedura în care a fost examinată cauza penală, și anume stabilirea pedepsei conform limitelor art. 364¹ Codul de procedură penală, în concluzie fiind ignorate unele aspecte evidente, ce au relevat drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința aplicării unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 4 (patru) ani.

Instanța de apel a reținut că, la stabilirea pedepsei, urmează să se țină cont că, Voilenco Maxim a comis o infracțiune care conform art. 16 Codul penal, în funcție de

caracterul și gradul prejudiciabil, face parte din categoria celor grave, de personalitatea inculpatului, inclusiv de faptul că, potrivit informației privind trecutul infracțional al inculpatului Voilenco Maxim (f.d. 48, vol. II), se atestă că acesta anterior nu a fost atras la răspundere penală, la evidența medicului psihiatru/narcolog nu se află (f.d. 50, 52).

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, s-a reținut în calitate de circumstanță atenuantă căința sinceră, cât privește recunoașterea vinovăției de către inculpat și examinarea cauzei în procedură simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, nu poate fi reținută în calitate de circumstanță atenuantă, deoarece circumstanței respective i s-ar acorda o dublă valență juridică, recunoașterea vinovăției fiind ca condiție la aplicarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, respectiv fiindu-i redusă 1/3 din pedeapsa aplicată inculpatului. iar în conformitate cu prevederile art. 77 Cod penal, careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, este prevăzută pedeapsa cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani.

Subsecvent celor menționate, ținând cont de principiile generale de stabilire a pedepsei, de caracterul infracțiunii, care este una gravă, având în vedere noile limite ale pedepsei determinate potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, luând în considerație prezența circumstanțelor atenuante și lipsa celor agravante, instanța de apel a considerat că, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217¹ alin. (3) lit. b), f) Cod penal, în privința inculpatului Voilenco Maxim este echitabilă stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 4 (patru) ani în penitenciar de tip semiînchis, această pedeapsă fiind echitabilă și rezonabilă în raport cu fapta comisă.

Totodată, instanța de apel a statuat că, pedeapsa stabilită de către instanța de fond cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendând condiționat executarea întregii pedepse, nu este echitabilă, întrucât nu este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane. Practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Pe cale de consecință, raportat la considerentele expuse supra, instanța de apel a remarcat că, aplicarea prevederilor art. 90¹ Cod penal, suspendarea parțială

condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă este un incident în viața acesteia.

Având în vedere cele menționate și ținând cont de prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, de art. 90¹ Cod penal, instanța de apel a considerat necesar ca pedeapsa cu închisoare pe un termen de 4 (patru) ani, stabilită inculpatului Voilenco Maxim să fie executată parțial cu suspendarea executării pedepsei, prin aplicarea art. 90¹ Cod penal, și anume pedeapsa de 4 (patru) ani închisoare, urmează a fi executată prin stabilirea unui termen real de executare a pedepsei închisorii de 2 (doi) ani în penitenciar de tip semiînchis, iar cealaltă parte a pedepsei de 2 (doi) ani a fi suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani, cu obligarea de a nu frecventa locuri unde se consumă droguri. Astfel, stabilirea perioadei de probațiune în mărimea indicată va asigura, un comportament adecvat al inculpatului și va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Patrașanu Radu-Ștefan în numele inculpatului, care solicită casarea deciziei contestate, cu menținerea sentinței.

5.1. În argumentarea recursului declarat invocă că, prima instanță just a stabilit aplicarea pedepsei în privința inculpatului Voilenco Maxim cu suspendarea condiționată a pedepsei și a considerat just posibilă corectarea și reeducarea inculpatului fără izolarea acestuia de societate, așa cum impedimente pentru aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 90 din Codul penal, nu au fost stabilite.

Suspendarea condiționată este o restricție suficient de dură în ceea ce privește comportamentul de care trebuie să dea dovadă condamnatul pentru a nu ispăși efectiv pedeapsa stabilită de 4 ani închisoare.

Aplicarea pedepsei stabilite cu suspendarea condiționată indubitabil își va atinge scopul în privința condamnatului Voilenco Maxim atât timp cât acesta va înțelege că orice abatere și conflict cu legea îl va duce la executarea nemijlocită a pedepsei.

Toate probele inclusiv și declarațiile inculpatului nu demonstrează decât faptul că cet. Voilenco Maxim, se căiește activ în cele întâmplate, și îndeplinește toate impedimentele pentru suspendarea condiționată a executării pedepsei, or, prin cererea de recurs, atragem atenția Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție asupra faptului că premisele și circumstanțele invocate în Apelul declarat de către acuzatorul de stat nu întrunesc temeieri de fapt și de drept în care ar urma a fi admis, iar ca cosecință Onoratul Colegiu al Curții de Apel Chișinău prin decizia sa urma să emită o soluție de respingere a apelului ca nefondat care urma a fi făcut după

examinarea sub toate aspectele a hotărârii pronunțate de prima instanță, la fel urma să ajungă la concluzia că sentința emisă de instanța de fond, este legală și întemeiată.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent.

Lecturând textul recursului declarat de către avocatul Patrașanu Radu-Ștefan în numele inculpatului, Colegiul penal constată că, deși recurentul nu invocă expres vreun temei de drept pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, acesta își exprimă dezacordul cu pedeapsa stabilită inculpatului, considerându-o prea aspră, identificându-se, astfel, temeiul de drept prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiul invocat de recurent nu s-a confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, or, opozant celor invocate de recurent se atestă că, instanța de apel a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția adoptată în prezenta speță.

Astfel, Colegiul menționează că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei și modului de executare a acesteia, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente întemeiate asupra pedepsei aplicate inculpatului Voilenco Maxim.

Analizând partea descriptivă a deciziei instanței apel (reflectată la pct. 4.1 a prezentei decizii) se atestă că instanța de apel s-a expus detaliat asupra chestiunilor esențiale supuse atenției sale, just a analizat probele și le-a dat apreciere cuvenită,

respectând prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a ajuns la concluzia că pedeapsa cu închisoare pe un termen de 4 ani stabilită inculpatului Voilenco Maxim să fie executată parțial, prin suspendarea executării pedepsei, prin aplicarea art. 90¹ Cod penal și anume pedeapsa de 4 ani închisoare, urmează a fi executată prin stabilirea unui termen real de executare a pedepsei închisorii de 2 ani în penitenciar de tip semiînchis, iar cealaltă parte a pedepsei de 2 ani urmează a fi suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani. Astfel, instanța de recurs ordinar nu identifică nici un temei de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

În urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului, nu și-a găsit confirmarea temeiul pentru recurs invocat prin prisma pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului și nu au admis careva erori, stabilind justificat că inculpatului Voilenco Maxim i-a fost aplicată o pedeapsă echitabilă în raport cu faptele comise.

Cu referire la criticele invocate de apărare, precum că a fost efectuată o individualizare injustă a pedepsei în privința inculpatului, instanța de recurs relevă că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis infracțiunea, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, potrivit art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

În același rând, instanța de recurs menționează că, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului Cod. Așadar, persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea

săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să aleagă și să aplice acel tip, și acea mărime a pedepsei care vor fi cele mai eficiente pentru atingerea scopului legii penale. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepțional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Totodată, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Așadar, Colegiul penal lărgit statuează că, instanța de apel corect i-a aplicat inculpatului o pedeapsă privativă de libertate sub formă de 4 ani închisoare, care prin aplicarea art. 90¹ Cod penal urmează să fie executată parțial, prin suspendarea executării pedepsei, și anume prin stabilirea unui termen real de executare a pedepsei închisorii de 2 ani în penitenciar de tip semiînchis, iar cealaltă parte a pedepsei de 2 ani, a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani, conducându-se de principiul individualizării pedepsei (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, art. 75 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că, pedeapsa este prea aspră, din considerentul că aceasta este echitabilă și direct proporțională cu caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, și anume, la caz, trebuie avute în vedere că inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave.

Colegiul penal menționează că, nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea deciziei atacate sub aspectele invocate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată și motivată, măsura de pedeapsă aplicându-se în conformitate cu prevederile legale, este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea acestuia și pericolul social al infracțiunii săvârșite.

Din considerentele expuse, instanța de recurs ordinar conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Așadar, Colegiul penal statuează că, temeiul invocat de către avocatul Patrașanu Radu-Ștefan în numele inculpatului, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, nu s-a confirmat în cauza dată, iar decizia atacată este legală și întemeiată, ceea ce impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Patrașanu Radu-Ștefan în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 mai 2022, în cauza penală în privința lui *Voilenco Maxim Xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la *22 decembrie 2022*.

Președinte:

Toma Nadejda

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana